

ERIN HUNTER

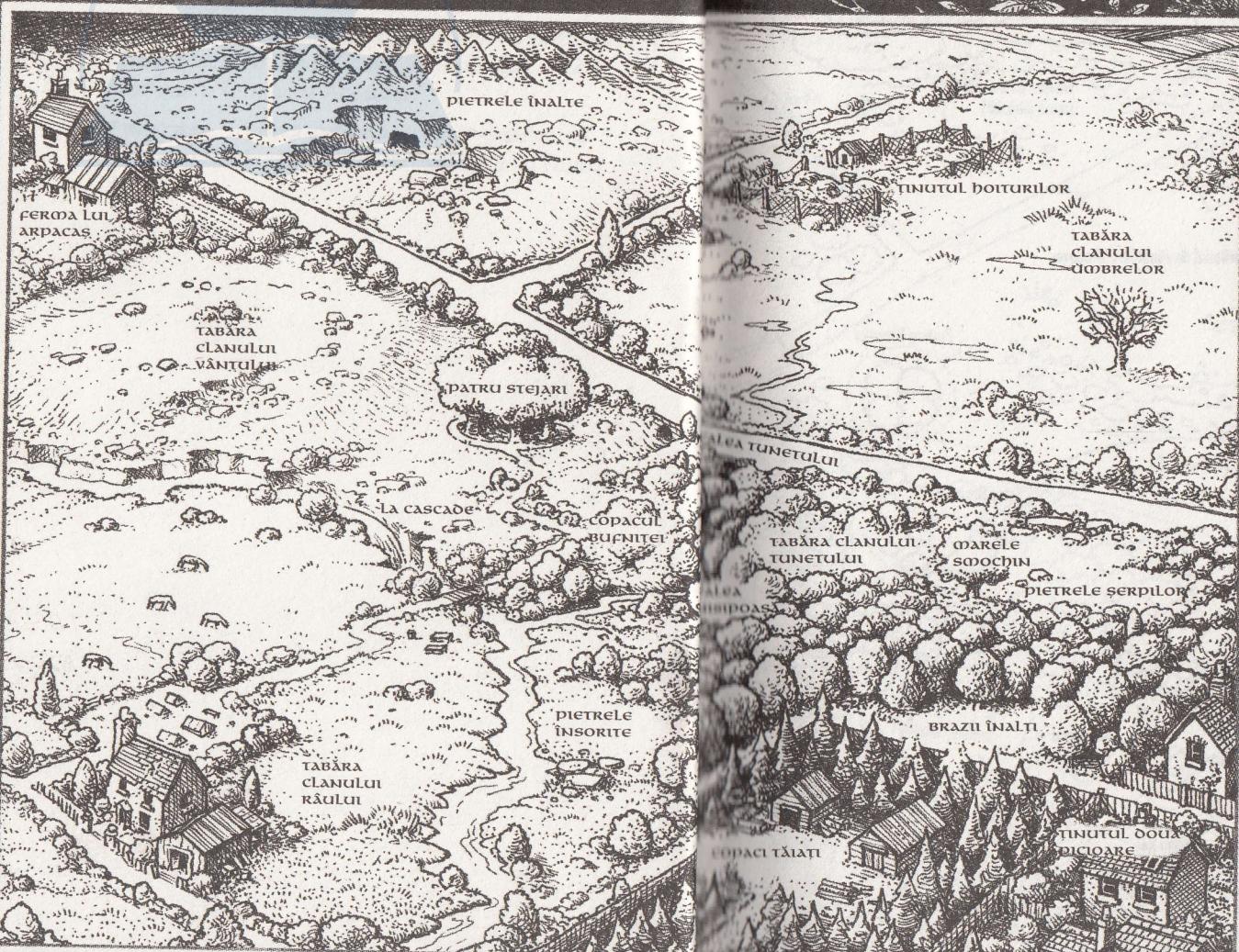
PISICILE RĂZBOINICE

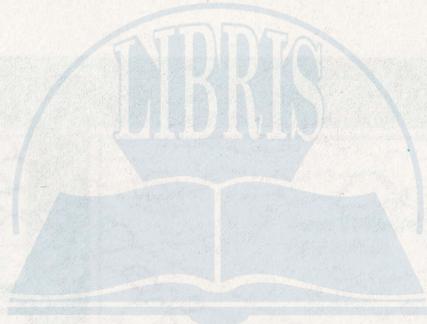
O cale primejdioasă

Cartea a V-a

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

P R O L O G

În cușca-urlătoare era întuneric. Șeful haitei auzea niște labe scormonind în ceva și simțea blana netedă a câinelui de lângă el, dar nu vedea nimic. Nările îi erau inundate de miroslul câinilor, iar dincolo de acesta se simțea miroslul pădurii arse.

Şeful haitei şedea incomod pe podeaua ce vibra; la un moment dat, cușca-urlătoare s-a oprit brusc. Afară se auzeau voci de Oameni. Înțelegea unele dintre cuvintele lor. „Foc... Stai de pază... Ai grijă de câini.“

Mirosea spaima Omului, pe lângă aroma dulce-amăruie a lemnului tăiat de curând. Își amintea că mai veniseră acolo și cu o seară înainte, și cu una înainte de aceea – veniseră atâtea nopti câte încăpeau în patru labe. Patrulase domeniul împreună cu restul haitei, adulmecând după intruși, gata să-i gonească. Câinele a mărătit încet, dezvelindu-și colții ascuțiți. Haita era puternică. Alergau ca vântul și ucidreau într-o clipită. Jinduiau după sânge Cald și după miama spaimei pe care o simțea prada înainte de a muri. Dar în loc să se bucure de toate acestea, erau ținuți în țarcuri, mâncau ce le dădeau Oamenii și ascultau de ordinele acestora.

S-a ridicat pe labele-i puternice, zguduind ușile în care izbea cu capul uriaș, negru-maroniu. A lătrat puternic, iar glasul a răsunat ca un tunet în spațiul acela închis.

— Afară! Haita afară! Afară imediat!

Restul haitei i s-a alăturat.

— Haita afară! Haita fugă!

Ca și cum le-ar fi răspuns, ușile cuștii-urlătoare s-au deschis larg. În lumina apusului, șeful haitei îl vedea pe Om în picioare, lătrându-le un ordin.

A fost primul care a sărit jos, aproape de un morman de bușteni ce se afla în mijlocul domeniului. Lovind pământul, labele lui au ridicat un norisor de funingine și praf. Restul haitei l-a urmat, un șir de trupuri zvelte negre-maronii.

— Haita vine! Haita vine! au lătrat ei.

Liderul haitei a început să păsească agitat de-a lungul gardului ce îi despărțea de pădure. Dincolo de gard, trunchiuri arse de copaci se sprijineau unele de altele, căzute, sau zăceau întinse pe iarbă. Mai departe, o barieră de copaci neatinși de foc stătea parcă de veghe, iar frunzele foșneau în vînt.

Dinspre întunericul ce încoraja copacii pluteau către câini miresme ademenitoare. S-au încordat. Acolo, în pădurea plină de pradă, haita ar fi putut alerga în voie. Acolo nu erau Oameni care să-i țină în lanțuri sau să le dea porunci. Puteau mâncă de câte ori voiau, fiind cei mai puternici și cei mai sălbatici din pădure.

— Liberă! a lătrat liderul haitei. Haita liberă! Liberă imediat!

S-a apropiat de gard și și-a lipit botul de plasa din metal, trăgând în piept miresmele pădurii. Multe dintre miroslile acelea îi erau străine, dar pe unul dintre ele l-a recunoscut

imediat – îl știa bine, era un miros mai puternic decât cele-lalte, era miroslul inamicilor și al prăzii sale.

Pisici!

Se lăsase noaptea. Ramurile golașe ale trunchiurilor înnegrite de fum se conturau în lumina lunii pline. În întuneric, câinii patrulau încocăci și încolo, ca niște umbre. Își mișcau labele în tacere, prin funingine și rumeguș. Sub blana strălucitoare li se unduiau mușchii puternici. Ochii le străluceau, iar limbile lungi li se bălăngăneau printre fâlcile întredeschise și printre colții ascuțiți.

Şeful haitei adulmeca partea de jos a gardului, căutând un loc anume, pe partea opusă a domeniului față de locul în care dormeau Oamenii. Cu trei nopți înainte, descoperise o groapă îngustă ce trecea dincolo de gard. Si-a dat seama imediat că acela era drumul spre libertate al haitei.

— Groapă. Unde groapă? mormăi el.

Apoi a zărit locul în care pământul cobora parcă, creând o mică adâncitură. Si-a lăsat laba puternică în acea groapă. A ridicat capul, lătrând către cei care îl urmau:

— Aici. Groapă, groapă. Aici!

Se simțea la fel de nerăbdător ca ei. Entuziasmul îi ascuțea mintea și căuta febril o soluție. Câinii au tropăit spre șeful lor, răspunzând lătratului său.

— Groapă. Groapă!

— Mai mare, groapă mai mare, le-a promis liderul. Fugim curând.

A început să sape cu toată forța trupului său suplu, puternic. Tânără zbura în jur, în vreme ce groapa de sub gardul

din plasă devinea tot mai largă și mai adâncă. Câinii trepădau de nerăbdare, adulmecând aerul nopții, ce aducea miresmele din pădure. Salivau la gândul că-și vor putea înginge colții în trupurile calde ale prăzii.

Liderul haitei s-a oprit și a ciulit urechile, încercând să-și dea seama dacă Oamenii veneau să vadă ce făceau. Dar nu se auzea nimic, iar miroșul de Om venea din depărtare.

S-a lipit de pământ și a intrat în groapă. Partea de jos a gardului i-a trecut prin blană. S-a opintit puternic cu labele din spate, luându-și avânt, până când a ajuns pe partea cealaltă, în pădure.

— Liberi acum, a lătrat el. Haideți! Haideți!

Pe măsură ce câinii treceau pe sub gard, pe rând, groapa devinea tot mai adâncă; câinii i-sau alăturat liderului. Mergeau printre trunchiurile arse, băgându-și boturile în scorburi și la rădăcinile copacilor, scrutând întunericul pădurii cu o privire în care ardea un foc rece.

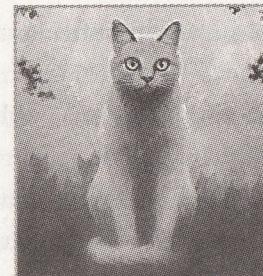
În timp ce ultimul câine trecea pe sub gard, liderul haitei a ridicat capul și a lătrat triumfător.

— Fugim. Haita liberă. Fugim acum!

Întorcându-se spre copaci, a luat-o la fugă, mușchii puternici încordându-se într-un ritm susținut. Haita l-a urmat, siluetele întunecate ale câinilor înaintând cu repeziciuni prin pădure. „Haita, haita“, își spuneau toți. „Haita fuge.“

Pădurea întreagă era a lor, iar câinii aveau un singur gând, un singur instinct:

— Să ucidem! Să ucidem!

CAPITOLUL 1

Inimă de Foc s-a zbârlit de mânie și uimire când a ridicat privirea spre Piatra Înaltă, pe care se afla noul lider al Clanului Umbrelor. Motanul își înclina capul imens într-o parte și în cealaltă. Sub blana strălucitoare, mușchii puternici se unduiau, iar ochii lui de chihlimbar scăpărau triumfători.

— Gheară de Tigru! a scuipat Inimă de Foc.

Vechiul lui dușman – care încercase de nenumărate ori să-l ucidă – era acum una dintre cele mai puternice pisici din pădure.

Luna plină strălucea sus, peste Patru Stejari, aruncându-și lumina rece asupra pisicilor din cele patru clanuri. Fuseseră toate șocate de vestea morții lui Blană Întunecată, liderul Clanului Umbrelor. Dar nicio pisică nu s-ar fi așteptat ca noul conducător să fie Gheară de Tigru, fostul secund al Clanului Tunetului.

Lângă Inimă de Foc, Dungă Neagră înmărmurise de bucurie și ochii îi străluceau. Inimă de Foc se întreba ce gânduri îi treceau prin minte tovarășului său de clan. Când Gheară de Tigru fusese exilat din Clanul Tunetului, își invitase vechiul

CAPITOLUL 8

Soarele se ridică deasupra copacilor când Inimă de Foc și patrula lui se apropiau de Pietrele Serpilor, pe partea opusă a teritoriului față de râu. Focul nu ajunsese până aici. Buruienile erau încă verzi și luxuriante, cu toate că începuseră să cadă frunzele.

— Stai așa, a mieunat Inimă de Foc spre Labă Ascuțită, când ucenicul s-a repezit spre stânci. Nu uita că pe aici sunt vipere.

Labă Ascuțită s-a oprit brusc.

— Scuze, Inimă de Foc.

După ce Stea Albastră refuzase să-i numească războinici, secundul se străduia să petreacă ceva timp cu fiecare dintre ucenici, luând cel puțin câte unul în patrule și încercând să le arate că erau prețuși de către clan.

Mutra acră a lui Labă Iute dăduse de înțeles că nu-i convenea deloc amânarea, însă Labă Ascuțită nu părea deranjat de faptul că trebuia să mai aștepte un pic statutul de războinic.

Blană de Șoarece, mentorul lui Labă Ascuțită, a venit spre el.

— Spune-mi ce adulmeci.

Labă Ascuțită stătea cu capul sus și cu fălcile deschise, sorbind aerul.

— Șoarece! a mieunat el imediat, lingându-se pe bot.

— Da, dar acum nu vânăm, i-a amintit Blană de Șoarece. Ce altceva?

— Calea Tunetului, acolo, spuse el făcând un semn cu coada. Și câine.

Inimă de Foc, care lipăia apă dintr-o gropiță din pământ, a ciulit urechile. Adulmecând cu grija aerul, și-a dat seama că Labă Ascuțită avea dreptate. Se simțea un miros puternic de câine și era proaspăt.

— E tare ciudat, a comentat el.

În afara cazului în care Două-Picioare se treziseră foarte devreme, miroslul ar fi trebuit să fie vechi. Cel puțin de aseară.

Și-a amintit raportul lui Vifor Alb, care găsise buruieni rupte și pene de porumbel în apropierea Pietrelor Serpilor. Atunci adulmecase miroslul de câine, dar n-ar fi trebuit să țină atât de mult.

— Mai bine ne-am uită peste tot, a mieunat el.

Poruncindu-i lui Labă Ascuțită să nu plece de lângă mentorul său, Inimă de Foc a trimis celelalte pisici printre copaci, în timp ce el se apropii tărâș de stânci. Înainte să ajungă la ele, l-a chemat înapoi Blană de Șoarece.

— Vino să te uiți la asta!

Ocolind un tufiş de mărăcini, Inimă de Foc i s-a alăturat războinicei maronii, privind în jos, într-un lumeniș cu panta abruptă. Pe fund se afla o băltoacă de apă verzuie, în care pluteau frunze uscate. Miroslul întepător de ferigă

zdrobită a ajuns imediat la nasul secundului, însă era mult depășit de duhoarea de câine. Peste tot erau împrăștiate pene de porumbel și smocuri de blană de la un iepure sau o veverită. Un pic mai jos pe pantă, Labă Ascuțită a mirodit o grămajoară de murdărie de câine și s-a tras înapoi dezgustat.

Inimă de Foc s-a străduit să analizeze fiecare detaliu al scenei. Două-Picioare nu stăteau de obicei atât de mult în pădure încât să lase atâtea urme, făcând buruienile una cu pământul și împrăștiind resturi de pradă până ce toată pădurea ajunse să miroasă ca o vizuină de vulpe. Văzând totul cu ochii lui, și-a dat seama că ceva era în neregulă, nu încăpea îndoială.

— Ce crezi? l-a întrebat Blană de Șoarece.

— Nu știu, i-a răspuns el, ezitând să-și exprime îngrijorarea. Arată că și cum în pădure ar fi un câine liber, fără Două-Picioare.

„Oare asta căutau Două-Picioare?“ s-a întrebat el, amintindu-și deodată de cei trei Două-Picioare care veniseră în monstru, când vâna la Brazii Înalți împreună cu Furtună de Nisip. Dar asta se întâmplase foarte departe, pe cealaltă latură a teritoriului Clanului Tunetului.

— Și ce facem? s-a băgat și Labă Ascuțită, cu o expresie neobișnuită de serioasă.

— Am să-i povestesc totul lui Stea Albastră, a hotărât Inimă de Foc. Dacă e un câine care hoinărește prin teritoriul nostru, trebuie să facem ceva în legătură cu asta. Poate reușim cumva să-l îndreptăm în altă direcție.

Era clar că acel câine vânase din prada și aşa rară a Clanului Tunetului, iar secundul nici nu voia să se gândească

ce s-ar fi întâplat dacă s-ar fi întâlnit față în față cu vreun membru al clanului.

În timp ce se îndepărtau de luminis, întorcându-se spre tabără, Inimă de Foc simțea că pădurea devenise, în mod ciudat, ostilă. Cunoștea fiecare copac, fiecare piatră, și cu toate acestea era ceva în adâncurile ei – nu un miros sau un sunet, ci mai curând un ecou de-abia auzit – ce el nu înțelegea. Era doar un câine? Sau se adeveriseră temerile lui Stea Albastră? Le pregătiseră spiritele un dezastru îngrozitor?

Patrula ajunse aproape de tabără când motanul portocaliu a simțit din spate miroslul unor pisici din Clanul Tunetului. Întorcându-se, i-a văzut pe Vifor Alb, Labă Luminoasă și Labă de Nor croindu-și drum prin funingine și crengi rupte. Cu toții aduceau pradă.

— Ați avut succes la vânătoare? i-a întrebat când l-au ajuns din urmă.

Vifor Alb a lăsat la pământ iepurele pe care îl căra.

— N-a fost rea. Dar a trebuit să mergem tocmai până la Patru Stejari ca să găsim vânat.

— Chiar și aşa, arată bine, grăsunii, a mieunat Inimă de Foc aprobator. Bravo, a adăugat el către Labă Luminoasă și Labă de Nor, care tărau fiecare câte o veverită.

— Am văzut ceva despre care cred că ar trebui să știi, a mieunat Vifor Alb. Hai să ne întoarcem în tabără.

Bătrânul războinic alb și-a ridicat din nou iepurele și a rămas în urma lui Inimă de Foc, care i-a condus pe pantă ce ducea spre tabără. Odată ce au lăsat vânatul în morman și secundul a trimis ucenicii să hrănească bătrâni, Inimă de